

Kolosserbrevet 1:15–20 (s. 1373)

¹⁵Han är den osynlige Gudens avbild, den förstfödde i hela skapelsen, ¹⁶ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, synligt och osynligt, troner och herravälden, härskare och makter; allt är skapat genom honom och till honom. ¹⁷Han finns före allting, och allting hålls samman i honom. ¹⁸Och han är huvudet för kroppen, för kyrkan, han som är begynnelsen, förstfödd från de döda till att överallt vara den främste, ¹⁹ty Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom ²⁰och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.

Vad står kvar, när samhället dag för dag tystnar mer och mer? När vi isoleras och isolerar oss själva. När interaktioner med andra i flera fall begränsas. När rädslan mer och mer får prägla samhället. När så många riskerar att bli av med sin inkomst, i de fall detta redan inte skett. När våra grannar stänger gränserna. När våra politikeres beslut möts med osäkerhet. När vården står på knäna, trots att provningarna tidigare redan varit stora. När rädslan för en större smitta hela tiden behöver balanseras mot den normalitet som ännu än så länge får stå kvar i samhället.

Vad finns kvar?

Under mitt snart 32-åriga liv, har jag aldrig befunnit mig i en sådan här världsomvälvande kris förut. Jag vet att det knappast är första gången något sådant här har hänt. Inte heller sista. Inte heller den värsta. Men den är här.

Det här är något som kommer att påverka oss. Påverka hela världen. Det kommer att bära konsekvenser för så många människor, om inte alla. Hur vårt samhälle klarar av krisen, kommer påverka så många av framtidens beslut.

Och vad ska vi som kristna göra i allt det här? Hur ska vår kristna tro påverka de beslut vi gör och tar i den här situationen?

Vi vet inte hur långvarig krisen kommer att vara. Men någonstans tror jag att den frågan vi behöver ställa oss är *hur* vi som kyrka ska anpassa oss, inte om vi ska anpassa oss. Är det rätt att ha gudstjänster? Ska vi ha några som helst samlingar för människor? Och om vi inte har det en tid, *vad är det då* att vara kyrka?

Ser vi på vad församlingen i staden Kolossai stod i, som Paulus eller Paulus lärjunge skrev till, så befann de sig också i en tid av smitta. Till en början inte en pandemi, men något som definitivt kan räknas ha blivit en slags världsomfattande smitta idag. Vissa skulle kanske kalla detta en sjukdom, men jag skulle säga att det är något mer positivt än så. Vad tror ni att jag talar om för smitta?

Det fanns såklart sjukdomar som spred sig för 2000 år sedan också, men något som också smittade var den kristna tron. Den spred sig som en löpeld. Smittorisken var ganska hög, och

symtomen var att hela ens liv förändrades. Man började ta beslut inte bara utifrån det som gynnar ens familj, eller en själv. Utan utifrån sin tro på Jesus Kristus som huvudet i en större universal kristen kropp. Sättet Kolosserbrevet är skrivet på är ganska spejsat. Jesus Kristus är verkligen hoppet, kraften och frälsningen för hela kosmos. Men en annan del av Kolosserbrevet handlar dock samtidigt om att förhålla sig till samhället. Tron är inte bara något som verkar i det osynliga, utan det ska synas i samhället att tron förvandlar troende till något gott, utifrån tidens normer. Normer som är annorlunda idag. Men det centrala budskapet i Kolosserbrevet är detsamma för oss kristna idag som det var då. Att vara troende kristen, att vara kyrka, är något som förvandlar till något gott, genom helig Ande.

Kom ihåg. Att vara kyrka enligt vår heliga skrift är i grunden inte bara att fira gudstjänst varje söndag, att vara kyrka är i grunden inte bara att fira nattvard en gång i månaden, att vara kyrka är i grunden inte bara att döpa människor. Att vara kyrka är i grunden inte bara att jag står här och predikar. Att vara kyrka är inte i grunden att bara hålla till i en byggnad.

Att vara kyrka är i grunden att förvandla världen, genom Jesus Kristus.

Detta kanske låter radikalt. Det kanske låter väldigt öppet. Kanske för öppet.

Kanske kan vi därför se på Kolosserbrevet ytterligare, för att hitta några mer specifika riktlinjer för vad det kan vara att vara kyrka. Låt oss se var vi hamnar i relation till den coronakris världen står i, i relation till Kolosserbrevet. Låt mig så räkna upp 8 punkter som jag tolkat ur Kolosserbrevet om vad det kan innebära att vara kyrka. Blir det många saker att hålla i huvudet, laddar jag också upp predikan på Enebykyrkans hemsida, förutom att den går att se på Facebooksidan, åtminstone ett tag.

1. Att vara kyrka är att vara tacksam för det goda som Gud skapat och det som Gud kan skapa genom oss (Kol 1:3–8). Att vara kyrka är alltså att ta hand om världen och varandra. Kanske inget nytt under solen... men låt oss gå ut och försöka uppskatta saker i världen. Låt oss försöka uppmärksamma det ljusa i mörkret, oavsett hur påtagligt mörkret kan kännas i vissa stunder, som de stunder vi befinner oss i. För även i coronatider kommer ljus att bryta igenom mörker. Låt oss uppmärksamma det.
2. Att vara kyrka är att förkunna evangeliet och vara evangeliets arvtagare (Kol 1:21–23, 2:1–5). Kolosserbrevets författare verkar ganska mycket ha inställningen att vi kristna behöver leva som vi lär. Även under coronatider behöver vi alltså låta vår tro ha konsekvenser för hur vi agerar. Hur vi tänker. Hur vi lever. Utifrån hur vi lärt känna och lär känna Jesus. Fördjupa så relationen med Jesus genom att läsa och undervisas om Bibeln, och låt det ha goda konsekvenser för ditt liv, och andras.

3. Att vara kyrka är att be (Kol 1:9–20, 4:2–6). Så be för världen. Be för varandra. Be för er själva. Be för mig. Be för sjuka. Be för alla de människor som på olika sätt påverkas av krisen vi står i. Bönen kan ge både *riktning och hopp* i både kris och vardag, och bönesvar kan både bli uppenbara, eller ske i det fördolda. Så be.
4. Att vara kyrka är att försöka förkroppsliga Jesu vilja på jorden (Kol 2:6–23). Att söka Jesu vilja är att försöka urskilja Andens ledning. Vi behöver så också fråga oss vad som är vägen framåt för kyrkan i denna kris vi står i. Vi behöver öppna upp oss för Andens ledning, som kan visa på vägar som vi tidigare inte kunnat tänka oss att gå. Vi kan också fråga oss var Guds rike och Jesu vilja behövs som mest i vår närhet, och hur vi bäst kan möta detta behov utifrån den kris vi står i. Låt oss så försöka förkroppsliga Jesu vilja.
5. Att vara kyrka är att ta hand om dem som vill vända sig bort från det onda, och ge dem en ny chans att förverkligas i godhet genom Guds helighet (Kol 1:21, 2:6–23, 3:1–17). Människor kommer onekligen att ställa sig existentiella frågor i coronakrisen som uppstått, där döden och livet för många kommer att bli mer påtagligt kopplade till varandra. I detta behöver vi som kyrka och som kristna erbjuda möjligheter både för stöd och för omvändelse. Något som sker genom relationer, oavsett hur dessa ser ut. Relationer där vi som kristna verkligen bryr oss om våra medmänniskor, genom Guds kärleksfulla ögon. Ögon där Gud genom sin nåd vill ge varje människa *en chans*, eller *fler*, att bli fullkomligt älskade, oavsett vem man är. Oavsett vad man står i. Kris eller ej.
6. Att vara kyrka är också en individuell kamp för varje kristen, där varje kristen är ämnad att dö bort från det onda, genom det nya heliga liv som Kristus vill förvandla oss i (Kol 2:1–5, 3:5–4:1). Kolosserbrevets författare talar om denna kamp, som en strävan mot helighet. Denna kamp tar inte något uppehåll, trots att vi befinner oss i en pandemi. Vad finns det för avgudar i våra liv som behöver sig en smocka? Frågan kvarstår. Kampen som Jesus vill att vi ska dela, den för världens helgelse, fortsätter vart vi än befinner oss. Låt oss så bekämpa det onda i oss och runtomkring oss, som vi kan bekämpa. Även i dessa tider.
7. Att vara kyrka är att bära hopp om framtiden in i världen (Kol 2:20–3:17). Inte ens döden kan skilja oss från det eviga hopp som Gud vill ingjuta in i mänskligheten. Paulus menar att den kristne *redan* dött, genom att ha dött bort från synden i dopet, för att sedan uppstå med Kristus in i ett nytt liv. Döden är inte slutet. Detta grundläggande kristna hopp är något som vi kan låta bära oss även i situationen idag. Men med förståelse för att alla inte delar detta hopp. Så kan även kristna vara rädda för döden. Låt oss dock som kristna inte glömma hur kyrkan bärs av hoppet om att döden är besegrad genom Jesus Kristus. Corona förändrar inte detta. Men vi behöver inte vara dumdrigt modiga på grund av evighetshoppet. Utan jag

ber för att frukten må bli av detta evighetshopp att vi lever med en vilja att leva för Gud i Jesu kärlek, utan rädsla och utan ångest inför döden.

8. Att vara kyrka är till sist att visa att vi bryr oss om varandra (Kol 1:1–2, 4:18). Både i början och i slutet av brevet finns hälsningar till människor i församlingen. Låt det vägleda oss under dessa coronatider att vi faktiskt kan ringa dem vi tänker på, skriva ett brev eller hälsa på något annat sätt, även om vi inte kan besöka alla på plats på grund av smittorisk. Men på olika sätt handlar det kristna livet fortsatt om att värna om de som är mer utsatta. Mycket av detta handlar också om att tjäna Gud, genom att tjäna varandra. Det handlar aldrig bara om oss själva, utan om att vara del av en större kropp i Kristus. Låt oss så hitta sätt att vara kyrka nu i dessa tider där vi hjälper varandra, och vågar fråga både Gud och varandra om hjälp.

Detta är några tankar som jag fått av att läsa Kolosserbrevet in i vår situation. Tankar som jag hoppas kan ge viss riktning för hur vi kan vara kyrka på andra sätt än kanske de mest traditionella. Vägen framåt för oss som församling genom denna kris är kanske att våga ställa frågor, och öppna upp för att ledas av helig Ande både som kristna och som en större andlig kropp i Kristus. Kanske behöver vi ett tag framöver bli extra bra på att ta vara på de digitala forum som finns, för att tillsammans söka vägar framåt om vad det är att vara kristen och kyrka igenom denna världskris. Men det kanske finns andra sätt att tänka och agera också. Låt oss så ta med frågan hur vi bäst kan vara kyrka i denna situation. Tveka så inte på att höra av er om era tankar eller idéer till varandra, mig eller Lars. Låt oss så fortsatt vara en församling, en kropp, som finns där för varandra, genom både vått och torrt. Låt församlingen, i Kristi enhet, vara något av det där som står kvar. Även om annat kan komma att falla.

Vi ber. Att när inte *vi* finner orden, låt oss då lita på att du Gud vill tala, genom ditt Ord, i Kristus, in i varje tid. Vart vi än befinner oss. Hur rädda vi än är. Hur mycket vi än känner av hopplösheten. Gud, tala till oss. Låt oss öppna våra ögon. Låt oss öppna våra öron. Låt oss var vi än är sträva efter att vandra mot helighet. Låt oss finna lugnet och tålmodet i all storm som pågår runtomkring oss. Låt oss få kraft att kunna uttrycka din längtan, omsorg och kärlek till var och en. Låt oss aldrig sluta be, såsom du Jesus aldrig slutar be för oss. Låt oss försöka dö bort från det onda, för att leva i uppståndelse med dig Jesus Kristus, genom din underbara nåd. För att få leva i den frälsning som du Jesus fullkomnar oss i, genom vår tro och genom din trofasthet. Här och nu, in i evighet. Prisd är du, du Treenige, nu och alltid.

Amen